

[nd.nl](https://www.nd.nl)

SP moet critici niet meteen afbranden

06 september 2017, 18:43

4-6 minuten

Oud-SP Tweede Kamerlid Sharon Gesthuizen schreef een boek waarin ze uiterst kritisch is op de leiding van de partij. Het is herkenbaar. Kamerleden met kritiek worden geïsoleerd dan wel publiekelijk te kijk gezet.

De reacties van de partijtop van de SP op het boek van Gesthuizen laten zien dat het moment van zelfreflectie nog niet is aangebroken. 'De SP is geen bingoclubje', was het verweer van partijvoorzitter Ron Meyer op de ervaringen van Gesthuizen in de SP-fractie. 'Wij zijn direct naar elkaar en dat is ook nodig, omdat wij het land willen veranderen', was de magere analyse van Meyer op het feit dat Gesthuizen de partij een monocultuur met dictatoriale trekken verweet. Meyer, die Jan Marijnissen opvolgde als voorzitter van de partij, meent dat de SP met harde hand moet worden bestuurd. Met zijn aantreden is er geen kentering teweeggebracht. Integendeel: de macht binnen de partij is gecentraliseerd bij slechts enkele personen, Kamerleden moeten uit de krant vernemen welke beslissingen er zijn genomen (geen transparantie), leden met kritiek worden geïsoleerd dan wel publiekelijk te kijk gezet.

bewonderenswaardig

De idealen van de SP zijn bewonderenswaardig. Maar is het nodig om de partij met harde hand te besturen om deze idealen in de praktijk te brengen, dan wel het land te veranderen? Ik vrees dat juist regeringsverantwoordelijkheid en 'het land veranderen' verder weg zijn dan ooit. De SP spreekt altijd graag over het organiseren van een brede volksbeweging. Een brede volksbeweging heb je nodig om voldoende linkse massa te maken om de liberale tijdgeest te doen keren. Een brede volksbeweging kan alleen worden gevormd als het de partij lukt aanverwante ideologische stromingen met elkaar te verbinden. De SP zou juist een schakel kunnen zijn tussen mensen met oude socialistische waarden en de meer sociaaldemocratische denkers. Daarvoor is een verbreding van het inhoudelijke programma nodig: niet slechts thema's behandelen die 'de arbeider' raken, maar ook durven om thema's als duurzaamheid en de vluchtelingenproblematiek op de kaart te zetten. Zo kan er een basis voor linkse mensen van diverse pluimage ontstaan. Daar is bij de SP echter geen sprake van.

aanval

Het debat aanzwengelen over de koers van de partijtop of over het vernieuwen van standpunten wordt gezien als een aanval op de partij. Kritische dan wel ruimdenkende leden worden geïsoleerd en haken in de meeste situaties gefrustreerd en teleurgesteld af. Zij zoeken hun heil elders en zijn voor altijd verloren voor de partij. Een brede volksbeweging waarin ruimte is voor openlijke discussies en debat raakt hierdoor uit beeld. Bovendien heeft de partijtop actievoeren verheven tot doel in plaats van middel. Waar voorheen burgers bij de partij aanklopten voor hulp bij het veranderen van hun leefomgeving en het opzetten van

actiecomités, bedenkt de partijtop nu zelf campagnes (bijvoorbeeld het nationaal zorgfonds) en huurt daarvoor dure marketingbureaus in om slogans te verzinnen. Het uitgangspunt van geworteld zijn bij de mensen en in de wijken en buurten is daarmee verlaten.

afglijden

De idealen van de SP gaan mij aan het hart. Ik heb er jarenlang voor gestreden. Het is daarom zorgelijk dat de partij lijkt af te glijden naar een kleine partij in de marge met slechts enkele speerpunten. De SP zou er goed aan doen om uit de beklagdenbank te stappen en te stoppen met direct alles af te branden wat hun niet zint. Vertrouwen opbouwen in plaats van af te breken. Met respect voor elkaar in dialoog op de inhoud.

Het is goed dat de functies van partijvoorzitter en fractievoorzitter gescheiden zijn (Jan Marijnissen vervulde beide taken tegelijk), maar nu dient de partijorganisatie en partijcultuur versterkt te worden. De leden (maar ook Kamerleden) moeten meer invloed hebben op de strategie en koers van de partij.

Er kan meer gebruikgemaakt worden van de inhoudelijke kennis en expertise van leden. De samenwerking zoeken met andere linkse partijen in plaats van de gedetailleerde verschillen te vergroten. Alleen als de SP meer werk maakt van intern debat, verbreding en verbinding van linkse stromingen kan voorkomen worden dat de SP verwordt tot een partij in de marge. Helaas lijkt met Ron Meyer die weg niet ingeslagen te zijn. <